

VỮNG TIN THIÊN CHÚA TRỢ GIÚP LÚC BỊ BẮT BỚ TRA KHẢO

Ngày 15-2-1954, Đức Cha Arnaud - giám quản giáo phận kiêm Bề Trên các Cha Thừa Sai Paris tại Lào - cùng 3 Linh Mục Thừa Sai Paris và một nữ tu Thừa Sai người Pháp, tiến về tỉnh Thakhek.

Chẳng may trên đường đi, các Thừa Sai rơi vào ổ phục kích Việt Minh. Cả 5 vị bị bắt làm tù binh, bị đem về miền Bắc Việt Nam, bị đưa vào trại cải tạo, sau khi đi bộ vượt đường dài 1.400 cây số. May mắn là cuộc lưu đày chỉ kéo dài 8 tháng. Trên đường đi đến chốn lưu đày, một trong ba Linh Mục là Cha Malo ngã gục vì kiệt sức. Chỉ còn lại Đức Cha Arnaud, Cha Mainier và Cha René Cozien, vị Linh Mục trẻ tuổi nhất trong nhóm. Chính Cha René ghi lại câu chuyện lưu đày. Vị thứ tư sống sót là nữ tu Jeanne-Antide du Noyer, Bề trên giám tỉnh Nữ Tử Bác Ái thánh Vinh Sơn. Xin nhường lời cho Cha René Cozien.

Cả 5 chúng tôi không ai tưởng tượng cuộc phiêu lưu tràn đầy nguy hiểm như thế này. Nhưng hiểm nguy nối kết chúng tôi chặt chẽ hơn. Đức Cha Arnaud giúp chúng tôi trong những ngày sống trong rừng, nhờ tài hiểu biết thiên nhiên và cây cỏ. Nữ tu Jeanne-Antide là phụ nữ duy nhất trong nhóm, không rành tiếng Lào cũng chưa quen với thức ăn và thủy thổ Lào, nhưng luôn tỏ ra can đảm trước khó nguy và thử thách. Cha Malo cao tuổi nhất trong nhóm. Cha đến Lào sau khi bị trục xuất khỏi Trung Quốc. Cha có rất nhiều kinh nghiệm về cộng sản. Với tính tình tươi vui hóm hỉnh, Cha nâng đỡ tinh thần mọi người, cho đến khi Cha ngã bệnh và qua đời. Cha Mainier trầm lặng ít nói, nhưng trong tháng ngày tù ngục lưu đày, chính Cha xung phong làm tất cả công việc nặng nhọc thay cho mọi người. Tôi trẻ tuổi nhất trong nhóm.

Trong trạm dừng đầu tiên, chúng tôi lần lượt bị gọi ra thẩm vấn. Khi nghe gọi đến tên mình, thú thật tôi run lên vì sợ hãi. Cùng lúc tôi nhớ đến Lời Đức Chúa GIÊSU phán trong Phúc Âm: "Khi các con bị đưa ra trước tòa án vì Danh Thầy, các con đừng lo âu phải nói gì, vì Chúa Thánh Linh sẽ nói thay các con". Chính trong niềm tin vào Lời Chúa mà tôi bình tĩnh bước vào phòng thẩm vấn. Ngồi sau chiếc bàn kê trong phòng là ba người lính. Sau ba người lính này lại có bốn người lính khác, nhưng họ không ngồi mà lại đứng. Một người lính mang súng đứng ngay bên cạnh tôi. Tôi được lệnh ngồi xuống chiếc ghế đầu trong phòng. Tôi ngạc nhiên vì thấy mình không sợ hãi gì trước nhóm lính Việt Minh.

Bắt đầu là cuộc điều tra lý lịch. Sau đó khi tôi nói tôi đến Lào được ba năm, thì một người trong nhóm ngắt lời tôi:

- Anh nói anh chịu chức năm 1950 và anh đến Lào năm 1951, thì quả thật anh nói dối và là một tên gián điệp. Bộ anh tưởng chúng tôi ngu si sao? Thường thì người ta chỉ được làm Linh Mục sau 28 tuổi, vì các năm học để làm Linh Mục kéo dài rất lâu. Vậy mà anh dám nói anh chịu chức Linh Mục năm 24 tuổi. Rõ ràng anh nói dối. Đó là điều đầu tiên anh phải giải thích cho chúng tôi. Ngoài ra chúng tôi còn tìm thấy

trong đồ đạc của anh một lá cờ Pháp, các giấy tờ quân sự và một khẩu súng cùng đạn bắn. Anh trả lời cho chúng tôi như thế nào đây?

Tôi đáp:

- Các ông cũng như tôi đều biết rõ điều vừa nói không đúng sự thật. Tôi không bao giờ có cờ Pháp cũng chẳng có súng đạn. Lý do đơn sơ là tôi không biết sử dụng. Về phần giấy tờ của tôi, các ông đọc kỹ lại đi, tôi không phải là quân nhân. Sau cùng, về tuổi làm Linh Mục của tôi thì thật ra các ông được chỉ dẫn sai rồi, vì có người chịu chức Linh Mục khi còn trẻ tuổi hơn tôi nữa kìa!

Một người trong nhóm Việt Minh nói:

- Anh hoàn toàn nói dối, khiến chúng tôi nổi giận. Anh đến đây học tiếng Lào để làm gián điệp hầu chống lại chúng tôi. Anh dư biết có nhiều quân nhân trá hình làm Linh Mục để dễ dàng do thám. Làm sao anh có thể minh chứng cho chúng tôi biết anh là Linh Mục thực?

Tôi đáp lại:

- Tôi không bao giờ nghe nói có Linh Mục làm gián điệp. Nếu quả thật tôi là quân nhân hoặc gián điệp, bộ các ông tưởng tôi dại dột để các ông cư xử với tôi như thế này sao? Các ông lý luận không đầu không đuôi gì cả! Xin chấm dứt cuộc thẩm vấn nơi đây, bởi vì các ông biết rõ chúng tôi là ai và chúng tôi chẳng có tội lỗi gì hết!

Một người lính nói với tôi:

- Thôi trở về với đồng bạn và tuyệt đối không được kể lại cuộc thẩm vấn vừa qua!

... Khi ấy, Đức Chúa GIÊSU phán với các môn đệ rằng: "Hãy coi chừng người đời. Họ sẽ nộp anh em cho các hội đồng, và sẽ đánh đập anh em trong các hội đường của họ. Và anh em sẽ bị điệu ra trước mặt vua chúa quan quyền vì Thầy để làm chứng cho họ và các dân ngoại được biết. Khi người ta nộp anh em thì anh em đừng lo phải nói làm sao hay phải nói gì, vì trong giờ đó, THIÊN CHÚA sẽ cho anh em biết phải nói gì. Thật vậy, không phải chính anh em nói, mà là Thần Khí của Cha anh em nói trong anh em .. Anh em đừng sợ những kẻ giết thân xác mà không giết được linh hồn. Đúng hơn, anh em hãy sợ Đấng có thể tiêu diệt cả hồn lẫn xác trong hỏa ngục .. Phàm ai tuyên xưng nhận Thầy trước mặt thiên hạ, thì Thầy cũng sẽ tuyên bố nhận người ấy trước mặt Cha Thầy, Đấng ngự trên Trời" (Matthêu 10,17-32).

("ECHOS DE LA RUE DU BAC", n. 261, Juillet+Aout/1991, trang 219-225).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt